

Šip, šap, šip šap, danes je tepežni dan, zato je treba otrokom dinar dati. Šip Šab zdravi bote pa debeli... S temi besedami smo se njega dni mladci podali po Šolski ulici, ki so jo bili že prej prekrstili v Partizansko, pravzaprav pa bi morala biti Obrtniška, saj je v vsaki drugi hiši domoval kak rokodelec. Matere so nam povedale, da se tepežnica imenuje dan nedolžnih otročičkov.

V naši družini je bil tepežkar navadno najmlajši. V tistem času sem bil to jaz. Očetov vajenec mi je že na predvečer pripravil dolgo leskovo šibo, zbudil pa me je skoraj sredi noči, da ne bi z zamudo odhitel na ulico. A prva jo je s šibo dobila po zadnji plati kar mama in v žepu mi je zazvenelo nekaj dinarjev. Potem je bil na vrsti oče, sestro in brata pa sem izpustil. Pri sosedih v hiši sem natepežkal samo gospoda Jožeta, ker so mi že prej povedali, da ve, za kaj gre.

Po ulici pa je šlo po vrsti. Prvi klepar je bil bolj zlovoljen mož in smo se mu otroci raje izognili, so nas pa z veseljem pričakali pri žagarju, kjer je žena pekla imenitne sladke dobrote in je pobožno tepežnico tudi podpirala. Šiba je potem zapela še pri sodarju, kjer nam je njegov sin izdeloval imenitne prave lesene puške. Pri dobrodušnem sedlarju smo, ob izdatnem drobižu, dobili v dar še kak usnjen pas, dijaškemu domu pa smo se v loku izognili zaradi kar stroge ravnateljice. Čevljar nas je pomenljivo pogledal izpod očal, ko pa je ugotovil, da smo »ta pravi«, je odprl predal in nastavili smo dlani. Čez cesto smo tepežkali v mehanični delavnici, ki je bila sicer državna, a smo šefa vedno naslavljali z gospodom. Navadno smo končali pri državnem mesarju, ki je vsakemu odrezal kak kos safalade.

Na hranilni knjižici se mi je zadnje leto, ko sem še tepežkal, nabralo več kot 500 dinarjev. Tepežnega dne še do danes nisem izpustil.

Če vas bo kdo danes po zadnji plati, vedite, da to ni v nikakršni povezavi s politiko, ki si tepežkanje zasluži; je le opomin, da vse pač ni minljivo in ne tone v pozabo.

Tepežni dan je bil nekdaj otrokom v prav posebno veselje – na ta dan so lahko vzeli v roko šibo in z njo tepežkali odrasle, najprej seveda očeta in mamo. In odrasli so se jih lahko znebili edino tako, da so jim ponudili slaščice ter druge male dobrote.

Tepežkanje ima zelo stare korenine, saj se nanaša na dan, ko je dal Herod pomoriti otroke, ko je iskal novorojenega kralja.

Tepežkanje je bilo v časih naših babic blagoslov, ki naj bi z narave (šibe) prehajal na ljudi,

predstavljal pa je rodnost in življenjsko moč. Starejšim je pomenil obljubo zdravja, dekletom željo za dobro omožitev, živalim v hlevu dobro rejenje, celo po deblih dreves je švrknila šiba, da bi naslednje leto dobro rodilo. Udarcu ali dvema se ni mogel izogniti nihče – če tepežkarjem nisi odprl vrat, te je namreč celo leto čakala nesreča.

Kakšna je morala biti šiba za tepežkanje? Otroci so lahko uporabljali zimzelene rastline ter šibe iz drevja, ki spomladi hitro ozeleni. Najpogostejše so bile leskova, vrbova, brezova, smrekova ali brinjeva veja.

Tepežkanju so v nekaterih delih Slovenije rekli tudi šapanje, ponekod pametiva, rodivanje, drugje pa so fantjepo hišah friškali.

Zanimiv in star poganski praznik, ki ima pri nas veliko imen – pametiva, pametva, rodivanje, herodeževo, tepežni dan, tepežnica, šapanje, ...